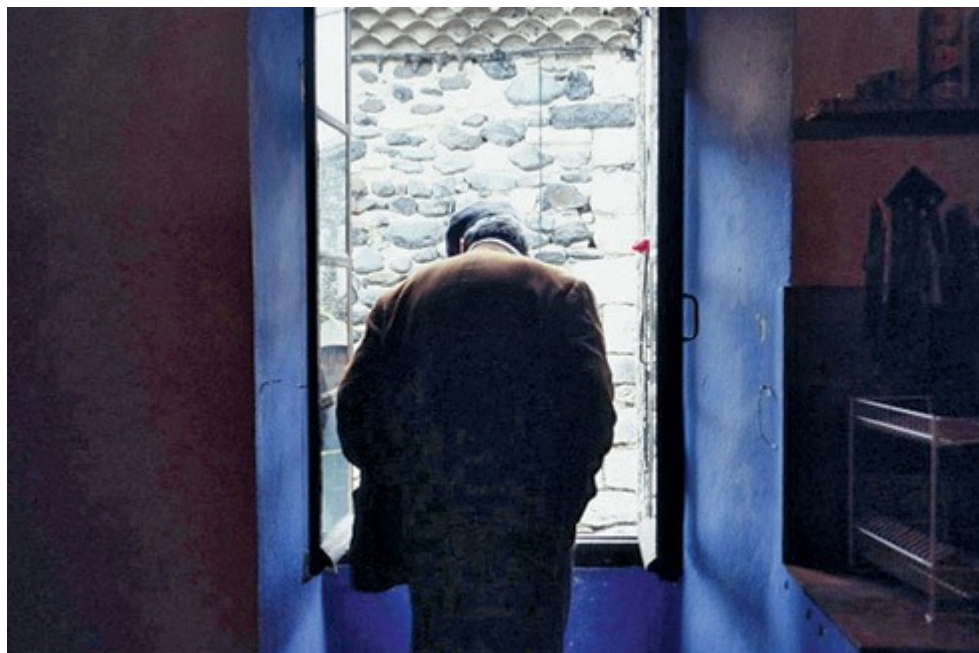

רובר: אבא, סיפור

יום רביעי 08 ביולי 2009 03:00 מאת: דנה שופי

תמרה ארדה יצאה לחיפוש אחר שורשי אביה שמת כשהיתה פעוטה. בסרט התיעודי "רובר", שיוקרן בשבת בפסטיבל הקולנוע בירושלים, היא לומדת להכיר גם את עצמה

0

פרסומת

סרטה של תמרה ארדה, "רובר" יוקרן בשבת ב-20:30 [בפסטיבל הקולנוע בירושלים](#) במסגרת התחרות לאמנות וידיאו וקולנוע ניסיוני. בסרט, שהוצג בעבר גם כמיצב המפצל אותו לכמה מסכים קטנים, מנסה ארדה, בת 27, לשרטט את דיוקנו של אביה רובר רוזנבאום, שמת כשהיתה פעוטה. באמצעות קטעים קצרים של ראיונות עם אמה, עם מכריו של אביה וגם עם שני ילדיו מאשה צרפתייה המתגוררים בצרפת, היא בונה את הסרט שאורכו כ-20 דקות. תוך כדי היא מנסה להכיר את האב האובד וכך גם את עצמה.

הסרט מתחיל בשיחת טלפון מוקלטת. ארדה מתקשרת לחבר ותיק של אביה ומספרת לו שהיא בתו של רובר. הוא אומר שאפילו לא ידע כי יש לו ילדה מאשה ישראלית. בהמשך, אומר לה אחד המרואיינים, "תסביך האבא הוא כזו קלישאה", ואז שואל "את יוצאת עם גברים המבוגרים ממך בהרבה?" היא עונה שכן וכך מסתיים החלק החושפני ביותר בסרטה.

"היו לי חומרים יותר חושפניים", היא מספרת בשיחה עמה, "אבל זו היתה בחירה להישאר עם המינון הזה. אולי אין חשיפה במובן הסטנדרטי של המלה, אבל יש אותה בניואנסים ובמקומות של בין לבין. הסרט בנוי גם על מה שלא נאמר, על השאלות שלא נשאלות".

מתוך הסרט "רובר" של תמרה ארדה

כמו בסרט "אבנים כבדות מאוד", שבו עקבה אחר הרקדנית תמר בורר, ארדה משחקת עם טכניקות של הסתרה. סרטיה מתאפיינים בערפול, סגנון לא נרטייווי וצילום אמנותי שלעתים אינו מתמקד באובייקט עצמו. היא משאירה לצופים מקום לדמיון ולפענוח.

את כל סרטיה היא מצלמת בעצמה. "הצילום בסרטים שלי הוא כמו הקול של הבמאי כי הכלי שלי הוא ויזואלי", היא מספרת, "אני גם עובדת בצורה מאוד אינטואיטיבית ואף פעם לא כותבת תסריט. מבחינתי הסרט הוא כל הזמן נזיל". בעת צילומי הסרט היא טסה לצרפת כדי לפגוש

לראשונה את שני אחיה למחצה. השניים היו מבוגרים ממנה בהרבה כשאביה מת והכירו את אביהם היטב. "לפגוש אותם היה מדהים אבל גם מאוד קשה", היא מודה. "כשריאיינתי חברים שלו בארץ הם אמרו עליו רק דברים טובים. כשפגשתי את הילדים שלו הם אמרו דברים נורא קשים עליו. למדתי המון דברים על עצמי והבנתי מאיפה אני מגיעה. גיליתי למשל שאני דומה מאוד לאבי בהתנהגות ובאופי. אבל מה שמדהים זה שפגשתי יותר לעומק חצי אח ואחות. כשביקרתי את אחי ומשפחתו לאחרונה, ממש הרגשתי שהם משפחה שלי. וזה נדיר כי אני לא חזקה במשפחות".